

**СА ПРОМОЦИЈЕ
(друге књиге)
11. септембра! 2001**

Вида Огњеновић

...ово је изванредна књига најпре зато што је Рајку успело нешто што многим писцима не успева, а то је да помири мемоарско и књижевно. Ово јесте документарна књига али је Рајко изванредно успео да се одупре свом интимном доживљавању догађаја и није све што се њему лично догодило сматрао епохалним, и стављао у књигу, него извршио најлепшу књижевну селекцију. На томе би му могао позавидети и сваки добар писац.

...Није лако написати овакву књигу – за то вам добро стојим

...Рајко је, наима, изванредан путописац.

...Знам зашто су до сада композитори завидели Рајку; он јесте врхунски композитор и, наравно, има му се на чему завидети, од вечерас је добио и једног писца који му завиди, и то исповедам пред вама – завидим овоме новом писцу и на оволикој публици и на овако одличној књизи.

Дејан Деспић:

Изгледа ми врло симптоматично што се упркос неочекивано кишном септембру и упркос једном догађају дана који данас гледа и прати читав свет због његове *ужасности*, да се у овој сали ипак оволико света окупило и попунило практично сва места у њој.

Мени то говори о својеврсној популарности мог колеге и пријатеља РМ с једне стране и о његовој изузетној друштвености, огромном броју пријатеља и познаника из врло различитих токова културе, уметности, различитих позива – он просто окупља, као што се и у овој његовој књизи показује – стално окупља заиста један најшири круг познаника и пријатеља које човек, чини ми се, уопште може да има, и верујем да их има још, који из разних разлога овде нису дошли али и овај импозантан број много о томе говори.

... која (слика на корицама) управо одражава и начин писања ове књиге, скоро бих рекао: начин *говорења* у овој књизи, јер она је написана као један дуг разговор, једно лепо ћаскање са Рајком М....

... тако да сам, претпостављам, један од оних који га прилично добро знају и добро ми је познат његов начин разговора који је у потпуности пренет у ову књигу.

...и човек, читајући је, као и ону прву, има утисак заиста да разговара са Рајком М односно да му Рајко прича историју свог живота...

...дакле, пратити то његово виђење његовог живота, то је јако занимљиво и мислим да свако ко узме ту књигу у руке да ће поделити то моје мишљење.

... то је сама природа Рајкова, као човека, рекао бих, пустиловног духа (не у лошем смислу, како се то понекад може схватити) човека који је у животу очигледно хтео све да проба, све да доживи, све да види, што год му се укаже прилика, човека неисцрпне радозналости и енергије и предузимљивости у сваком смислу...

Ђорђе Трифуновић

...Према томе, Рајкови школски другови су углавном момци са једног терена који је релативно близак и они се сви знају, не само из гимназије, него се знају и иначе и доста се друже.

Тако да оно о чему је Рајко причао и казивао доста у првој књизи, то се, као везивно ткиво, као основна једна нит, као основни ток, провлачи и кроз ову другу књигу. Значи: људи, момци из Треће мушке. И они су свуда. Они су његови добри другови...

...Са жаљењем морам да кажем да моја гимназија Шеста мушка ...

нажалост није добила једну овако лепу књигу ... питам се, зашто и неко од нас није урадио овако нешто лепо, као што је то урадио Рајко...

...Он се увек држи само оног што је чисто, што је увек ведро, што је везано за неку традицију једне генерације и што никада неће да исклизне било у ругање, било у карикатуру, било у нешто друго што би могло да повреди некога...

... И тај хумор који провејава кроз целу књигу – он је здрав.

... Ова књига има у себи (као што је речено) ту лепу линију приповедања, казивања, излагања.

... Језик приповедача у овој књизи је, у основи, књижевни, али он има доста елемената оног говора који је струјио у Београду од његове ране младости па до данас и који је ушао с пуним правом и у књижевни начин изражавања. Рајко то богато користи али не свуда – он очигледно тога није свестан – него тамо где му се *намешта* то за казивање и приповедање, тако да он има на неким местима чисте дијалектизме као што је, мислим, онај о једрењу и зидању куће на Брачу.

Слободан Машић

Кажу, да живот пише романе. Међутим, постоје и писци који верују да романи пишу живот! Изгледа да је права истина негде на средини.

... Рајко Максимовић је написао књигу у име једне класе којој он припада. Ја ту књигу тако доживљавам. Он је написао књигу у име грађанске класе... Осећања грађанске класе нису везана за место боравка него за једно велико уверење да, заправо, сви чинимо једну целину у којој морамо имати једнаке обавезе и једнака права. Грађанска класа није сматрала да су права испред обавеза. Ми никада нисмо имали друштво, оно друштво које је било владајуће, и оне односе који су као владајући били успостављени где су обавезе биле испред права. То што је грађанска класа имала обавезе испред права довело је дотле да је грађанска класа имала свој морал. Остале класе имале су нешто што би личило на морал а што је заправо био један облик неморала.

...Ово је једна племенита књига која говори са позиција грађанске класе, како изгледа успостављање нечега што је морално начело у стварима свакодневног живота који повремено може бити и тривијалан.

РМ племенит човек, у своме животу, као и остали људи, има огромну количину тривијалности али морал се успоставља на подручјима тривијалности; морални смо онолико колико смо морални у свакој ситуацији. Ово је књига која о томе говори. Она данас изгледа као да је мемоарска. Она ће једнога дана постати основа за проучавање историчарима који треба да разумеју наше време...

... Нисмо успели да, заправо, с чистог моралног становишта обележимо време у коме смо постојали. Говори се о нечему да је црно а оно је било онако како то у овој књизи (или у овим књигама) описује РМ.

... Данас то изгледа као да су мемоари, сутра ће бити историјска грађа а када буде прошло довољно времена то ће се претворити у роман... Они који тада буду постојали мораће објашњавати људима да ово што је описано у овој књизи да то није виртуелна стварност, да је то права стварност за онај мали слој који је себе могао да назове грађанском класом и која је имала ту трагедију живота да живећи са другим класама мора да трпи терор њиховог морала а да свој морал мора тешко да успоставља и да се само она њему радује и њему приклања. ... То време грађанске класе можда ће сада бити код нас остварено и ово је једна племенита књига која говори о томе да међу нама има људи који припадају тој класи и који ће, можда, успети да нам омогуће да једнога дана имамо једно целовито и богато друштво.

Vlada VLASAK e-mailom

Dragi Rajko

najlepse ti hvala za knjige. Filip mi ih je doneo a ja sam odmah zab`o nos u iste. Prvo, izgledaju mi (graficki) jako dobro. Ukusne i atraktivne korice (doprinos lepote autora), citljiv slog... itd.

Naravno, sinoc sam do neko doba citao (sto sam danas platio na poslu zevajuci) i stigao do onog dela o Akademiji, Azanjcu itd. Dakle, potpuno si u pravu sto si to bas na takav nacin ubacio u knjigu. To je konacno moralo da se kaze bas tako. Konacno, jednog dana ce i tvoja knjiga (druga) sluziti kao istorijska gradja za neko potomstvo. I 6to tacne cinjenice i opservacije. Konacno, bar za mene, sve su to bile stvari koje sam znao i ranije zahvaljujuci radu u Jugokoncertu. Ali knjiga izlazi u javnost koja je sklona zaboravljanju. Prava stvar i bravo.

Dakle toliko za danas. sada idem da padnem malo u komu pa nastavljam uzivanje sutra.

Srdacno

Vlada

PS i mi smo isto onako gradili kucu u Bijeloj. Blagi Boze, kako su neki dogadjaji slicni, gotovo istovetni.

Ciao

IRA PRODANOV e-mailom

Dragi Pro,

verovali ili ne, prekjuce, usred isticavanja odlicnih knjiga koje imaju veze sa religijom i muzikom odn. sa mojim doktoratom, ja pozeleh "odmor" i procitah Vasu knjigu (Tako je to bilo, 2). Prvo sto me je ganulo to je Vas odnos prema cerki koji je toliko lep, da sam odmah pomislila kako je tuzno sto ostali ocevi nisu takvi. Moj je budala, mogu slobodno reci. Jes' covek pametan ali za oca nije. Mi smo dobri, mislim u zivotuuopste (ZUO), ali.... Zatim, jezik kojim pisete je neverovatno neposredan, cinjenice koje iznosite, a koje su istorijskog tipa, veoma su vazne i sa muzikoloske tacke gledista, ali nadasve covek treba da Vam zavidi na zivotu koji ste vodili. To se zove ne protraciti zivot, nego carpe diem i to na kub!!! Blago Vasoj cerci! I Vasoj okolini!

.....
Sincirili, Oldmen Focho

PS: Citajuci o Vasem konfliktu na FMU sa Enrikom, utesila sam se. Uvek sam mislila kako imam puno problema na Akademiji sa raznim glupostima i kako takvo stanje zaista moze coveka da optereti i iznuri. Sad kad znam sta ste Vi na grbaci imali, ovo moje je luk i voda!

